

Vaig fugir amb cotxe de la ciutat de Nova York, on un home es va disparar un tret davant meu. Era un home àvid, i quan la sang li va brollar s'assemblava a la d'un porc. Això és cruel de pensar, ja ho sé. Ho va fer en un restaurant on jo sopava amb un altre home, amb un altre home casat. Te n'adones, d'on vull anar a parar? Però jo no era sempre així.

El restaurant es deia Piadina. De les parets de maó vist penjaven fotografies de dones grans italianes que feien nyoquis amb uns dits enfarinats gegants. Jo m'estava menjant un bol de tallarines a la bolonyesa. La salsa era espessa i del color del rovell, i hi havia una branqueta brillant de jolivert al capdamunt.

Quan en Vic va entrar, jo estava mirant cap a la porta. Ell portava vestit, cosa que era ben normal. Només l'havia vist una vegada amb roba d'esport, amb texans i una samarreta, i allò em va pertorbar molt. Segur que se'n va adonar. Tenia els braços pàl·lids i suaus i no podia deixar de mirar-me'ls.

No va ser mai en Victor, sinó sempre en Vic. Era el meu cap, i durant molt de temps, abans que passés res, el vaig admirar. Era molt intel·ligent i decent i tenia una cara afectuosa. Bevia i menjava amb voracitat, però en el seu excés hi havia una certa dignitat. Era generós, i escudellava la crema d'espínacs al plat dels altres abans que al seu. Tenia un gran vocabulari, un pentinat ben endreçat per tapar-li la calba i una àmplia col·lecció de barrets ben bonics. També tenia dos fills, una nena i un nen; el nano tenia una discapacitat mental i a mi i a la resta de la gent que tenia per sota ens ho amagava fins a cert punt. Al seu escriptori només hi tenia una foto de la seva filla.

En Vic em va portar a centenars de restaurants. Vam menjar mitjanes de bou en restaurants grans i selectes especialitzats en bistecs amb banquetes vermelles i uns cambrers que flirtejaven amb mi. O bé assumien que ell era el meu pare o un marit més gran, o bé suposaven que jo era la seva amant. D'alguna manera, ho érem tot alhora. L'esposa de debò era a casa seva, a Red Bank. «Sé que no t'ho creuràs, perquè jo soc un bon espantall, però en realitat la meva dona és molt guapa», em va dir. De fet, no ho era. Portava els cabells massa curts per a la cara que tenia i la seva pell era massa blanca per als colors de la roba que li agradava posar-se. Tenia la imatge d'una bona mare. Li agradava comprar potets petits per a la sal i tovalloles turques, i al començament de la nostra amistat, si quan em passejava per la ciutat em cridava l'atenció un pot per a la sal, li feia una foto i l'hi enviava un missatge: «A la teva dona li agradaria?».

Ell deia que jo tenia un gust meravellós, però això què vol dir?

Ser amiga d'un home més gran que t'admira et pot donar molta seguretat. Allà on siguis, si alguna cosa no rutila,

pots fer una trucada i aquest home hi anirà. L'home que arriba hauria de ser el teu pare, però en aquell moment jo no en tenia cap, i tu no en tindràs mai.

En un determinat moment, vaig començar a dependre d'en Vic per a tot. Treballàvem en una agència de publicitat. Ell n'era el director creatiu. Quan hi vaig començar, no tenia pràcticament cap experiència, però ell va dir que tenia aquella mena de talent. I em va ascendir d'ajudanta normaleta a redactora creativa. Al començament vaig gaudir amb tots aquells elogis, i després vaig començar a creure'm que tot el que tenia m'ho mereixia, i que ell no hi tenia res a veure. Allò del restaurant va trigar uns quants anys a passar. I mentrestant vam començar una relació sexual.

Et puc explicar moltes coses sobre el sexe amb un home que no t'atrau. Tot plegat té només a veure amb la teva actuació, amb el teu cos i amb com es veu des de fora, amb com es belluga per damunt d'aquell home que, per a tu, és únicament un espectador.

Mentre tot això passava, no vaig ser conscient de com m'afectava. No me'n vaig adonar fins al cap d'uns quants anys, quan amb tres dutxes al dia no n'hi havia prou.

La primera vegada va ser a Escòcia. La nostra empresa havia aconseguit quedar-se el compte de la cervesa Newcastle i en Vic va suggerir que me'n fes càrrec, que anés a totes les reunions i que comencés a tirar-ho endavant. Era un gran compte i la resta dels companys estaven gelosos. Jo era nova a l'empresa i en aquella mena de feina en general. Van deixar de coquetejar amb mi i es van començar a comportar com si jo fos una ballarina exòtica, mentre ells se la pelaven i em jutjaven al mateix temps.

Els de la cervesa Newcastle em van instal·lar en aquell hotel de luxe just als afores d'Edimburg. Pedres fredes i

finestres grans, i a l'entrada principal hi havia un caminet d'accés circular fet de graveta. Jo mirava per la finestra per veure els cotxes que hi arribaven: models d'època, vehicles tot terreny negres i brillants i petits Porsches argentats. Al llit hi havia un edredó de tartà i el telèfon era un ànec collverd. L'habitació costava mil quatre-cents dòlars la nit.

Quan ja feia més o menys una setmana que era a Escòcia, vaig començar a posar-me trista. Estava acostumada a estar sola, però quan et trobes en un altre país és diferent. El sol no sortia mai, però tampoc no va arribar la pluja. A més a més, jo era molt innocent pel que feia a la feina i els representants de la Newcastle se'n van adonar. Vaig trucar a en Vic a l'oficina. I no en tenia cap intenció, però em vaig posar a plorar. Li vaig dir que enyorava el meu pare. Evidentment, també enyorava la meva mare. Però d'una manera molt diferent, i ja acabaràs entenent per què.

En Vic va arribar a Escòcia l'endemà al vespre. El pasatge de l'últim minut li havia costat un preu exorbitant, més de dotze mil dòlars, que va pagar de la seva butxaca perquè a mi em feia pànic que els nostres col·legues poguessin pensar que havia fracassat. No va assistir a cap reunió. Només va preparar alguns temes de conversa. I va agafar una habitació al pis de sota, al costat de l'entrada. La primera nit vam sopar i vam fer una copa al vestíbul de l'hotel i cadascú se'n va anar a la seva habitació. Però la segona nit em va acompanyar a la meva.

Els homes grans que són intel·ligents tenen una manera especial de posar-te una mà a la cuixa. Al començament no sembla sòrdida i pot molt ben ser que faci l'efecte que ha estat idea teva.

Jo portava un vestit de llana de color crema i no duia mitges. No me'n poso mai, ni pantis ni leotards de cap mena,

ni tan sols a l'hivern. I anava calçada amb unes sabates de taló negres tipus Mary Jane.

En Vic duia vestit, perquè anava sempre com els homes dels anuncis de cigarretes. No m'hi sentia atreta, però la seva colònia em reconfortava. Mentre travessàvem aquell vestíbul verd i daurat anàvem rient. Una parella va passar a prop nostre i recordo com em va mirar la dona. Aquella sensació m'ha perseguit durant molt de temps.

A la meva habitació vam obrir dues ampolles mitjanes de vi negre del minibar, a més de tres ampolletes d'avió de whisky escocès que es va prendre ell tot sol.

Potser és per supervivència, però no puc recordar exactament com va començar tot plegat. Estic segura que jo hi vaig tenir molt a veure, que vaig posar a prova el grau del meu poder sexual. L'abast de la meva bellesa. Però el que recordo clarament és el mirall que hi havia a la paret oposada a aquelles finestres des d'on jo havia estat sentint durant dies els cotxes de línies depurades que feien cruixir la graveta. Em vaig posar dreta per mirar-me al mirall, perquè ell m'havia dit que tenia una mica de vi negre a la commissura dels llavis i que semblava una ionqui. «Ha, ha», vaig dir jo. Però aquell home no hauria pogut fer-me sentir mai lletja.

I se'm va col·locar al darrere, allà al davant del mirall. Al costat del meu, el seu cap es veia anormalment gran. La meva llarga cabellera negra contrastava de manera elegant amb el vestit de color crema. Em va posar una mà a l'espatlla i l'altra als cabells, al costat de l'orella, i em va decantar una mica el cap. Li vaig veure la mirada mentre em tocava el coll amb els seus llavis prims. I vaig sentir un calfred que em va baixar per la columna, en part de repulsió, però que també em va provocar una resposta sexual involuntària. Em va treure el vestit pel cap. I em vaig quedar allà dreta, amb els

meus talons, uns sostenidors de blonda blanca i unes calces també blanques que tenien uns llaços vermells al costat. En aquella època, em vestia especialment per a algú i m'agradava pensar que era per a mi mateixa. Una vegada, en una petita botiga del SoHo d'utensilis per a la cuina, hi vaig comprar un davantal amb conills i bungalous impresos, i amb unes nenes petites que llepaven cornets de gelat.

A partir d'aleshores van venir els viatges a Sayulita i a Scottsdale, per anar a aquell balneari fantàstic. Amb cambres de bany amb rajoles blaves i un sushi meravellós. Guacamole preparat a la taula, danses del ventre, ajudant de cambra, de tot.

Al final me'n vaig acabar fastiguejant molt, però durant força temps ho vaig poder gestionar. En general, tampoc hi havia molta fisicalitat. Si jugues bé les teves cartes, te'n pots escapar amb ben poca cosa. Especialment si l'home és casat, perquè li pots parlar de moralitat i del que en pensaria el teu pare que ja és mort. Pots fer que l'home s'exciti d'allò més només agafant-li la mà, i mentrestant et vas passejant per aquells llocs càlids amb palmeres i cotxets de golf.

Durant tots aquells anys no vaig deixar de tenir cites. Hi va haver algunes obsessions menors, però res que fos seriós de debò. D'alguns, en vaig parlar amb en Vic. Li deia que eren amics i deixava que les sospites li correguessin pel cap. Però normalment mentia. Li deia que sortia amb unes amigues i després m'esmunyia de l'oficina i corria cap al metro mentre anava mirant enrere tota l'estona, aterrida per si de cas ell m'havia seguit. Després em trobaria amb algun noi poc amable i en Vic se n'aniria cap a casa i rondaria per internet buscant el meu rastre a les xarxes socials. I m'escruria cap a les onze, «Ja vigiles amb aquest nano». No feia servir signes d'interrogació per semblar menys inquisitiu.

Quan un home gran està obsessionat amb tu, comences a entendre la naturalesa humana a nivell cel·lular.

L'*statu quo* era manejable. I tots dos en trèiem el que ens feia falta, encara que jo hauria pogut aconseguir-ho sense ell. Però va resultar que ell no podia fer-ho sense mi. Comparava la seva relació amb mi amb Ícar. Ell era Ícar i jo, el sol. Frases com aquestes, que em creia absolutament, i encara me les crec, provocaven que em fes mal l'estómac. Quina mena de noia vol ser un sol que il·lumina un país que ella ni tan sols vol visitar?

Tot va anar bé durant uns quants anys, fins que va aparèixer aquell home de Montana. Jo li deia Big Sky, i al començament en Vic també ho feia. A en Vic el vaig enviar a les profunditats màximes que un home pot tolerar. No et recomano que ho facis, i hauries de saber quines conseqüències té en un ésser humà.

Em fa l'efecte que el que en Vic volia fer aquella nit era desaparar-me a mi, això és el que em sembla.